

Arrest

nr. 53 900 van 27 december 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 18 juni 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 mei 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 17 november 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 december 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. MOSKOFIDIS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Russische nationaliteit te bezitten en van Ingoesjetische origine te zijn. U bent gehuwd en heeft twee kinderen. Uw gezin had een woning in het dorp Zjazikov –yurt maar verbleef voornamelijk op een appartement in Malgobek. Jullie huurden dit appartement omdat u en uw echtgenoot in Malgobek werkten. U werkte er als boekhoudster voor de firma "K R {...}". Uw man, B.M {...}, bevoorraadde de kruidenierszaak die jullie in Malgobek uitbaatten.

Uw problemen begonnen nadat op 19/02/2009 F.A. {...}, een vriend en een ver familielid van uw man, in het dorp Sagopshi in de regio Malgobek door de autoriteiten werd gedood. F. {...} was een rebel. Enkele weken na zijn dood vertrok uw man van huis. Hij zei u dat hij naar Sotchi reisde om er werk te zoeken. Dat was de laatste keer dat u hem zag. Hij belde u nog wel verschillende malen op om te horen hoe het met u was maar zei nooit waar hij verbleef.

In de vroege ochtend van 16/03/2009 werd u op uw appartement in Malgobek opgepakt. Uw intern paspoort alsook de geboorteaktes van uw kinderen en uw huwelijksakte werden hierbij in beslag genomen. U werd naar een plaatselijke politieafdeling gebracht waar u vragen werden gesteld over de verblijfplaats van uw man. Uw man werd vanwege zijn vriendschap met F. {...} beschuldigd van terrorisme. Diezelfde middag werd u vrijgelaten nadat familieleden van u uw onwettige vasthouding op het politiebureau aanklaagden. Uw documenten werden weliswaar niet teruggegeven.

Na uw vrijlating verbleef u uit angst bij uw ouders in Karabulak. Op 11/04/2009 keerde u terug naar het appartement om uw huurovereenkomst op te zeggen en het appartement in orde te brengen. U werd op het appartement voor een tweede maal opgepakt en vervolgens naar dezelfde politieafdeling gevoerd. Opnieuw werd u ondervraagd over de verblijfplaats van uw echtgenoot. U werd zelf beschuldigd van medeplichtigheid: men beschuldigde u en uw echtgenoot er -ten onrechte- van via jullie winkel rebellen te bevoorraden. Tijdens de ondervragingen werd u onwel en kreeg u een hartaanval. U werd naar het centraal ziekenhuis van Malgobek gebracht waar u onder bewaking werd geplaatst. U verbleef er slechts één etmaal. U was bang om in het ziekenhuis te verblijven en werd er door uw familie opgehaald. U werd naar uw ouderlijke woning gebracht waar u in de dagen nadien medische verzorging kreeg toegediend. U vernam dat in de nacht van 11/04/2009 op 12/04/2009 uw kruidenierszaak door onbekenden in brand was gestoken. Omwille van deze gebeurtenissen besloot u de Russische Federatie te verlaten.

Op 10/09/2009 werd u door uw vader vanuit Karabulak naar Naltshik gebracht. In Naltshik wachtte een smokkelaar u op die u in zijn wagen naar België zou brengen. Vanwege plaatsgebrek diende u uw dochter bij uw ouders achter te laten. Uw zoon reisde met u mee naar België. Tijdens deze reis heeft u gebruik gemaakt van een vervalst Oekraïens paspoort. Op 14/09/2009 kwam u toe in België. Diezelfde dag vroeg u asiel aan.

Ter ondersteuning van uw aanvraag bracht u reeds bij de Dienst Vreemdelingenzaken uw geboorteakte, uw diploma en uw vluchtelingenkaart (IDP) aan. Op het Commissariaat-generaal legde u nog kopieën van uw paspoort, kopieën van de geboorteaktes van uw kinderen, een werkgeversattest en een medisch attest van het klinisch ziekenhuis voor. U verklaarde dat deze documenten u na uw aankomst in België vanuit Ingusjetië samen waren toegestuurd.

B. Motivering

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er zich in Ingoesjetië gaandeweg een rebellenbeweging ontplooid heeft en dat deze deelrepubliek heden kampt met verscheidene problemen op het vlak van veiligheid en mensenrechten. Hoewel het geweld niet altijd eenduidig aan de ene of de andere partij kan worden toegeschreven, zijn hiervoor doorgaans zowel rebellen als de daar aanwezige autoriteiten, veiligheidsdiensten of ordetroepen verantwoordelijk. De schendingen zijn divers van aard en hebben bovenal een gericht karakter. Zo plegen rebellen voornamelijk aanslagen op personen die in hun ogen medestanders van de autoriteiten zijn of op personen die zich niet in overeenstemming gedragen met radicale religieuze opvattingen. De autoriteiten worden, van hun kant, verantwoordelijk geacht voor verdwijningen, folteringen en wederrechtelijke executies van personen die door hen verdacht worden deel uit te maken van of samen te werken met de rebellerende gewapende groeperingen. Bovendien maken bepaalde personen van de situatie in Ingoesjetië gebruik om voor eigen rekening criminele daden te stellen en toe te dekken, en ontstaan er heel wat bloedvetes die veroorzaakt worden door het uiteenlopende geweld in de republiek. In deze complexe context dringt zich dan ook vooreerst een individuele beoordeling op van de vraag naar bescherming in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Wat u betreft dient te worden vastgesteld dat u uw verklaringen dat u in de Russische Federatie werd vervolgd niet aannemelijk kan maken.

U verklaarde dat u en uw echtgenoot door de autoriteiten werden vervolgd vanwege jullie band met de rebel A. F. {...}. Welnu, de belangrijkste vaststelling hierbij is dat u geen enkel bewijs aanbracht dat u of uw echtgenoot aan deze persoon linkt. Aldus is deze band op zich niet aangetoond.

Naast dit gebrek aan materieel bewijs weten uw verklaringen aangaande uw vervolging niet te overtuigen, en wel gezien vastgesteld werd dat uw verklaringen vaak vaag en incoherent zijn, en u zich op essentiële punten onaannemelijk weinig geïnformeerd toonde.

Zo werd allereerst opgemerkt dat uw verklaringen omtrent de dood van F. {...} op bepaalde punten afwijken van of onvolledig zijn ten opzichte van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die aan het administratief dossier werd toegevoegd.

Het eerste voorbeeld hiervan is uw verklaring dat A.F. {...} zeker 25 jaar oud was toen hij gedood werd (CGVS p.14). Uit bovengenoemde informatie blijkt dat F. {...} op dat ogenblik slechts 20 jaar was.

U beweerde verder dat bij de actie vier rebellen betrokken waren. U verklaarde dat slechts twee rebellen werden gedood, waaronder F. {...}. Wat er met de overige personen gebeurd was wist u niet

(CGVS p.15). Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat er bij de actie drie rebellen werden gedood, waaronder F. {...}. Een vierde persoon gaf zich over aan de autoriteiten.

Op de vraag welke ordediensten bij de actie betrokken waren gaf u aan dit niet te weten. Op de vraag of er medewerkers van de ordediensten werden gedood antwoordde u "misschien". Nu, uit de informatie blijkt dat de FSB bij deze actie betrokken was en dat er bij de ordediensten geen dodelijke slachtoffers vielen.

Concluderend moet gesteld worden dat dit gebrek aan (juiste) informatie onaannemelijk is. Deze informatie werd immers verspreid door de media en was aldus publiek toegankelijk. U gaf hierover zelf aan dat op het internet informatie over F. {...} circuleert (CGVS p.14). Daarbij kan ervan worden uitgegaan dat u, wiens vervolging uit deze gebeurtenis zou zijn voortgekomen, een bijzondere belangstelling diende te betonen voor degelijke berichtgeving. Hoewel u wel wist dat de strijders zich die dag op een boerderij van een kennis van F. {...} bevonden en er later door de autoriteiten wapens en munitie werd gevonden, zoals tevens blijkt uit de bronnen waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt uit de bovenvermelde vaststellingen dat deze belangstelling gebrekkig is.

Verder werden, met betrekking tot uw persoonlijke vervolging, verscheidene incoherenties vastgesteld. Een eerste betreft uw terugkeer naar uw appartement in Malgobek op 11/04/2009. U verklaarde enerzijds dat u na uw eerste arrestatie op 16/03/2009 onderdook bij uw ouders in Karabulak. U beweerde dat u dit deed omdat u bang was in Malgobek te verblijven. U had namelijk schrik dat men u niet met rust zou laten (CGVS p.18). Over uw verblijf bij uw ouders verklaarde u dat u zelfs bang was om hun woning te verlaten (CGVS p.17). Anderzijds beweerde u dat u op 11/04/2009 terugkeerde naar uw appartement om er orde op zaken te brengen, om er te overnachten en de volgende dag de huurovereenkomst bij de eigenares op te zeggen. Op een vraag naar een mogelijk risico bij terugkeer antwoordde u dat u niet dacht dat slechts één maand na uw arrestatie opnieuw zoiets kon gebeuren (CGVS p.17). Deze verklaring ontkracht uw eerder aangehaalde vrees. U werd hierop gewezen en beweerde dat u –ondanks het feit dat u schrik had- naar het appartement moest terugkeren om er de huur op te zeggen. Deze verklaring is weinig overtuigend. Later beweerde u dat u gedurende uw verblijf bij uw ouders niet was lastiggevallen waardoor u niet dacht dat er iets zou voorvallen. Deze verklaring minimaliseert op zijn beurt wederom uw eerder aangehaalde vrees.

Meerdere incoherenties werden geconstateerd met betrekking tot uw ziekenhuisopname volgend op uw arrestatie op 11/04/2009. U verklaarde dat u tijdens de ondervraging onwel was geworden en een hartaanval had gekregen. Omwille hiervan werd u door de politie naar het ziekenhuis gebracht, waar u vervolgens werd behandeld (CGVS p.19). Nu, wat dit betreft, werd geconstateerd dat u deze hartaanval en de behandeling hiervan onvoldoende kon duiden. Zo kon u op de vraag wat een hartaanval is enkel antwoorden met symptomen als flauwte, pijn en krampen. U bleek niet in staat te zijn om, in eenvoudige bewoordingen, te duiden wat er bij een hartaanval met het hart gebeurt. Wat de behandeling betreft verklaarde u enkel dat u een baxter en een injectie kreeg. U kon echter niet verduidelijken wat de inhoud van de baxter of de injectie waren waardoor geen verheldering werd gegeven waarom deze werden toegediend. Het vastgestelde gebrek aan kennis is, gegeven de ernst van een hartaanval, onaannemelijk. U werd op dit gebrek gewezen en gaf een dubbelzinnige verklaring. Enerzijds beweerde u dat u misschien geen hartaanval had maar dat slechts dacht. Anderzijds verklaarde u hierop volgend dat het de eerste keer was dat u problemen had met het hart (CGVS p.20).

U bracht vervolgens een medisch attest van het klinisch ziekenhuis aan om uw opname te staven. Welnu, er werd vastgesteld dat u de inhoud van het medisch attest onvoldoende kent. U beweerde dat het attest vermeldt dat u vanuit het politiebureau naar het ziekenhuis werd gebracht vanwege problemen met uw hart (CGVS p.6). Dit blijkt niet zo te zijn. Het attest maakt melding noch van het feit dat u van het politiebureau werd overgebracht noch van het feit dat u hartproblemen kende. U werd erop gewezen dat het attest geen melding van de politie maakt.

U beweerde hierop dat het misschien niet werd opgeschreven omdat men bang was. Deze bewering doet echter geen afbreuk aan de onjuistheid van uw oorspronkelijke verklaring. U beweerde verder dat het attest vermeldt dat u een hersenschudding en verschillende verwondingen had opgelopen. Er werd vastgesteld dat u niet bleek te weten welke verwondingen in het attest worden vernoemd. U gaf enkel aan dat u blauwe plekken had (CGVS p.6). Het attest maakt hier geen melding van. Het vermeldt schrammen op het gezicht en de torso.

Deze vaststellingen doen twijfels rijzen over de authenticiteit van het medisch attest. Aangezien het document op zich uw vervolgingsfeiten niet attesteert kan het hoe dan ook niet gezien worden als een bewijs van vervolging. Er wordt opgemerkt dat het attest slechts vermeldt dat u volgens uw eigen woorden werd geslagen door onbekende gemaskerde mannen.

Een derde en laatste voorbeeld van incoherentie werd geconstateerd in uw verklaringen over de verkoopster, die in jullie winkel werd tewerkgesteld. Zij had volgens uw verklaringen geen problemen gekend. U gaf hierbij te kennen niet te weten welke problemen deze persoon zou moeten

hebben (CGVS p.21). Nochtans verklaarde u dat zowel u als uw echtgenoot ervan beschuldigd werden via jullie winkel producten te leveren aan de rebellen. In deze optiek is het logisch dat ook de verkoopster door de autoriteiten geviseerd werd. U werd hierop gewezen en verklaarde dat zij slechts een werknemster is. Dit verklaart op zich niets. Er kan immers moeilijk van worden uitgegaan dat dit statuut haar vrijwaart van onderzoek en eventuele vervolging.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen rebellen en autoriteiten in Ingoesjetië, afgezien van sporadische grootschalige acties door de rebellen, bovenal wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten van antwoord dienen. De meeste acties zijn zoals gezegd gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, en dienen daardoor vooreerst in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet beoordeeld te worden. Daarnaast kan uit de informatie die voorhanden is, worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Ondanks een toename van het aantal incidenten, valt immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is.

De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Ingoesjetië actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Ingoesjetië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus kan op basis van dit alles gesteld worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De documenten die u aanbracht zijn niet in staat deze beslissing te wijzigen. Het medische attest van het klinisch ziekenhuis werd hierboven reeds besproken. Uw geboorteakte, uw diploma, uw vluchtelingenkaart (IDP), de kopieën van uw paspoort, de kopieën van de geboorteaktes van uw kinderen en uw werkgeversattest bieden geen informatie over een mogelijke vervolging.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en de schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het materiële motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel alsook een manifeste appreciatiefout. Daarnaast voert verzoekster de schending aan van artikel 1, sectie A, § 2 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951.

In essentie betoogt verzoekster het niet eens te zijn met de bestreden beslissing.

2.1.1 Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167 408; RvS 15 februari 2007, nr. 167 852). De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100 628; RvS 30 mei 2006, nr. 159 298; RvS 12 januari 2007, nr. 166 608; RvS 15 februari 2007, nr. 167 848; RvS 26 juni 2007, nr. 172 777). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing, die juridisch gesteund is op de artikelen 48/3 en 48/4 van de

Vreemdelingenwet, volledig kent. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133 153).

2.1.2 Waar verzoekster in eerste instantie verwijst naar een algemene situatie in haar land van herkomst, wijst de Raad er vooreerst op dat een dergelijke verwijzing zonder een concreet verband aan te tonen met haar individuele en persoonlijke situatie (RvS 24 januari 2007, nr.167 854), niet volstaat om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal erkent dat er, zoals verzoekster betoogt, nog steeds verscheidene problemen voorkomen op het vlak van veiligheid en mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard en hebben een gericht karakter. Zo plegen rebellen voornamelijk aanslagen op personen die in hun ogen medestanders van de autoriteiten zijn of op personen die zich niet in overeenstemming gedragen met radicale religieuze opvattingen. De autoriteiten worden, van hun kant, verantwoordelijk geacht voor verdwijningen, folteringen en wederrechtelijke executies van personen die er door hen van verdacht worden deel uit te maken van of samen te werken met de rebellerende gewapende groeperingen. Bovendien maken bepaalde personen van de situatie in Ingoesjetië gebruik om voor eigen rekening criminele daden te stellen en toe te dekken, en ontstaan er heel wat bloedvetes die veroorzaakt worden door het uiteenlopende geweld in de republiek. Gelet op deze informatie is de Raad van oordeel dat de loutere verwijzing naar de Ingoesjetische origine van verzoekster niet kan volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. De bestreden beslissing stelt dan ook terecht dat een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming noodzakelijk is, waardoor een loutere verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst niet voldoende is.

2.1.3 De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190 508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163 124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163 124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186 868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.1.4 Waar verzoekster in haar betoog een summiere samenvatting geeft van het door haar voorgehouden asielrelaas wijst de Raad erop dat het louter herhalen van de asielmotieven niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156 221; RvS 4 januari 2006, nr. 153 278). Het komt derhalve aan verzoekster toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoekster, zoals verder blijkt, in gebreke blijft.

2.1.5 Volgens verzoekster wordt in de bestreden beslissing ten onrechte gesteld dat er geen geloof gehecht kan worden aan haar band met de rebel F.A. {...}. De afwezigheid van materieel bewijs

dienaangaande betekent niet dat er geen band tussen haar familie en de familie van F.A. {..} zou bestaan. Verzoekster meent dat haar verklaringen dienaangaande wel degelijk geloofwaardig zijn en zouden moeten volstaan. Verzoekster wijst erop dat zij tijdens het gehoor op het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen toelichtte dat F. A. {..} de zoon was van een nichtje van haar schoonvader en dat zij de naam wist te geven van de moeder van F. A. {..}. Bovendien wist zij te vertellen dat F. A. {..} één broer had en dat diens familie in Sagopshe woont. Verzoekster verwijst naar het gehoorverslag waaruit blijkt dat zij wist te vertellen welke de omstandigheden waren waarin F. A. {..} gedood werd door de ordediensten. Volgens verzoekster zou deze informatie moeten volstaan. Het feit dat zij de leeftijd van F. A. {..} op 25 jaar geschat had, terwijl hij 20 jaar was, kan haar bezwaarlijk ten kwade worden geduid. Ook het gegeven dat zij niet exact wist te beschrijven of er ook leden van de ordediensten waren omgekomen tijdens de gewapende confrontatie kan volgens verzoekster geen ernstige reden zijn om haar asielrelaas zonder meer als totaal ongeloofwaardig te bestempelen. Verzoekster betoogt dat indien zij wel meer informatie zou kunnen geven hebben over de exacte leeftijd en het exact aantal slachtoffers, het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen haar wellicht verweten had dat zij deze informatie had ingestudeerd. Volgens verzoekster is het aldus duidelijk dat het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen spijkers op laag water zoekt.

2.1.5.1 De Raad merkt op dat de uiteenzetting die verzoekster in haar verzoekschrift geeft waarbij zij meent dat haar verklaringen inzake de band met F.A. {..} en de omstandigheden van zijn dood moeten volstaan en dat haar onwetendheid over sommige gegevens haar niet ten kwade kan worden geduid, de motivering van de bestreden beslissing niet kan ontcrachten waar deze stelt dat: *“Concluderend moet gesteld worden dat dit gebrek aan (juiste) informatie onaannemelijk is. Deze informatie werd immers verspreid door de media en was aldus publiek toegankelijk. U gaf hierover zelf aan dat op het internet informatie over F. {..} circuleert (CGVS p.14). Daarbij kan ervan worden uitgegaan dat u, wiens vervolging uit deze gebeurtenis zou zijn voortgekomen, een bijzondere belangstelling diende te betonen voor degelijke berichtgeving. Hoewel u wel wist dat de strijders zich die dag op een boerderij van een kennis van F. {..} bevonden en er later door de autoriteiten wapens en munitie werd gevonden, zoals tevens blijkt uit de bronnen waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt uit de bovenvermelde vaststellingen dat deze belangstelling gebrekkig is.”* Van verzoekster, die beweert vervolgd te zijn omwille van de band met F.A. {..}, mag verwacht worden dat zij de gebeurtenissen die zich inzake deze persoon afspeelden en die de aanleiding waren voor haar vervolging, op de voet opvolgt en dat zij dienaangaande coherente en juiste verklaringen kan afleggen, zeker nu verzoekster zelf verklaarde – zoals blijkt uit de stukken van het administratief dossier (stuk 5, p. 14) – dat op het internet informatie over F. {..} circuleert. De motivering van de bestreden beslissing moet als geheel gelezen worden en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is uit het geheel van verzoeksters verklaringen inzake de band met F. {..} en de gebrekkige of onjuiste kennis over deze persoon en de gebeurtenissen daaromtrent dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft afgeleid dat verzoeksters verklaringen inzake haar vervolging niet aannemelijk zijn. Gelet op het ontbreken van materieel bewijs inzake de band met F. {..} is een toetsing van de kennis van verzoekster over de gebeurtenissen die aanleiding gegeven hebben tot haar vlucht de enige manier om de waarachtigheid van het voorgehouden asielrelaas te achterhalen. Het argument van verzoekster dat zij wel de naam van de moeder van F. {..} wist te geven en dat zij wist dat hij één broer had, dat zijn familie in Sagopshe woonden en dat zij verklaarde dat F. {..} de zoon was van een nicht van haar schoonvader doet gelet op voorgaande geen afbreuk aan de motivering van de bestreden beslissing.

2.1.6 Verzoekster houdt voorts voor dat de oprechtheid van haar verklaringen ten onrechte in vraag wordt gesteld om reden dat deze incoherent zouden zijn. Volgens verzoekster kunnen de door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geciteerde onduidelijkheden onmogelijk aanzien worden als dermate belangrijke onduidelijkheden in haar verklaringen en zijn deze geenszins van aard om afbreuk te doen aan de geloofwaardigheid van haar asielrelaas. Deze ongeloofwaardigheden kunnen onmogelijk de kern van haar asielrelaas op zich aantasten. Volgens verzoekster gaat het Commissariaat-generaal selectief te werk en toont het hiermee aan dat het in dit dossier geen blijk heeft gegeven van behoorlijk en zorgvuldig bestuur. Het Commissariaat-generaal heeft ten onrechte onvoldoende de problemen erkend die verzoekster ondervindt in Ingoesjetië. Bovendien heeft het Commissariaat-generaal ten onrechte geen rekening gehouden met de traumatische ervaringen die verzoekster heeft opgelopen naar aanleiding van de gebeurtenissen in Ingoesjetië. Deze traumatische ervaringen kunnen volgens verzoekster wel degelijk een redelijke verklaring bieden voor het feit dat zij in de maanden die daarop volgden de gebeurtenissen heeft trachten te verwerken, uiteraard op haar eigen manier. Het is algemeen geweten dat een traumatische ervaring bij een mens kan leiden tot psychische

stoornissen, waaronder verdringing, vervlakking, verandering van de bewustzijnstoestand en zelfs tot een vertekende beleving van de werkelijkheid.

2.1.6.1 Waar verzoekster, aangaande de motivering over het kortstondig verlaten van het onderduikadres en het gegeven dat zij geen exacte beschrijving kon geven van de inhoud van het door haar neergelegde medisch attest, meent dat de door de tegenpartij vastgestelde onduidelijkheden onbelangrijke onduidelijkheden betreffen die geenszins van aard zijn om afbreuk te doen aan de geloofwaardigheid van haar asielrelaas, wijst de Raad er op dat de vastgestelde onduidelijkheden en incoherenties geen details betreffen maar wel elementen die de kern van verzoeksters asielrelaas uitmaken en waarvan redelijkerwijze mag verwacht worden dat zij ze, ook na verloop van een bepaalde tijd, nog waarheidsgetrouw kan weergeven, te meer daar het gaat om ingrijpende gebeurtenissen die geacht mogen worden in het geheugen van de asielzoeker gegrift te zijn. Zo blijkt dat verzoekster incoherente verklaringen aflegde aangaande het door haar voorgelegd medisch attest (administratief dossier, stuk 5, p. 6). Nu verzoekster haar opname in het ziekenhuis als gevolg van de slagen die haar zouden zijn toegebracht tijdens haar arrestatie tracht te staven aan de hand van een medisch attest waaromtrent ze evenwel onjuiste verklaringen aflegt, oordeelt de Raad dat dit wel degelijk een wezenskenmerk betreft van verzoeksters asielverhaal. Dit geldt tevens voor verzoeksters verklaringen inzake het kortstondig verlaten van haar onderduikadres. Door enerzijds te verklaren dat zij onderdook omdat ze schrik had dat men haar niet met rust zou laten en anderzijds te stellen dat ze naar haar appartement terugkeerde om de huur op te zeggen desondanks haar schrik om dan nadien te stellen dat ze dacht dat er niets zou voorvallen omdat ze tijdens het verblijf bij haar ouders niet was lastiggevallen (administratief dossier, stuk 5, pp. 17-18), legt verzoekster incoherente verklaringen af over elementen die het wezenskenmerk uitmaken van haar asielrelaas en die haar vrees voor vervolging volledig ondermijnen. De motieven inzake het niet kunnen beschrijven van een hartaanval en haar verklaringen over de verkoopster zijn overtuigende motieven waarvan het eventueel gegrond bevinden van kritiek erop niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing en verzoekster aldus geen belang heeft bij het aanvoeren ervan. Wat de psychologische toestand van verzoekster betreft, merkt de Raad op dat verzoekster geen objectieve elementen aanbrengt, noch een geneeskundig getuigschrift neerlegt, waaruit zou blijken dat zij geheugenproblemen of -stoornissen heeft ten gevolge van de gebeurtenissen die zij zou meegemaakt hebben. Verder benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de uitgebreide landeninformatie en het gehoorverslag van verzoekster en dat zij tijdens het gehoor de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekster op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169 222; RvS 28 november 2006, nr. 165 215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

2.1.7 Verzoekster verwijst naar de CEDOCA-informatie van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met name naar het rapport "*Subject Related Briefing – Ingoesjetië – Veiligheidssituatie in Ingoesjetië*" en betoogt dat hierin sprake is van ernstige schendingen van de mensenrechten. Volgens verzoekster dient uit lezing van dit rapport te worden besloten dat zij wel degelijk valt onder de categorie 'risicogroep' die een gegronde vrees kan hebben om slachtoffer te worden van persoonlijke vervolging door de autoriteiten, niet alleen omdat de ordediensten haar echtgenoot betichten van materiële steun aan de rebellen, maar ook omwille van diens vermeende relatie met F.A. {...}, een rebel. Verzoekster verwijst naar de bladzijden 19, 21 en 26 van het voormelde rapport waaruit blijkt dat personen die ervan verdacht worden tot een illegale gewapende groepering te behoren, gedood worden door medewerkers van veiligheids- en militaire diensten tijdens speciale operaties. Verzoekster stelt bevreesd te zijn gedood te worden bij dergelijke acties. Haar verklaringen spreken voor zich en bewijzen dat zij riskeert ernstige moeilijkheden te zullen hebben bij een eventuele terugkeer naar Ingoesjetië. Verzoekster meent dan ook dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een manifeste beoordelingsfout heeft gemaakt en dat zij om evidente redenen niet terug kan naar Ingoesjetië nu het duidelijk is dat haar veiligheid aldaar in gevaar is en er geen ernstige reden is om de geloofwaardigheid van haar verklaringen in twijfel te trekken. Verzoekster besluit dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een verkeerde interpretatie heeft gegeven aan haar verklaringen en onvoldoende rekening heeft gehouden met de gegevens van haar dossier en met haar opmerkingen en argumenten zodat het Commissariaat-generaal ten onrechte onvoldoende de problemen erkent die verzoekster in Ingoesjetië ondervindt. Volgens verzoekster is er geen ernstige reden om haar het voordeel van de twijfel niet te verlenen.

2.1.7.1 De Raad merkt op dat uit de bespreking van het middel gebleken is dat verzoekster de pertinente en draagkrachtige motivering – met uitzondering van de overtollig bevonden motieven – van de bestreden beslissing niet weerlegt zodat haar asielrelaas terecht als volstrekt ongeloofwaardig wordt bestempeld. Aangezien zij de grond van vervolging – de voorgehouden band met de rebel en de gebeurtenissen rond deze persoon – niet aannemelijk heeft gemaakt kan zij evenmin dienstig voorhouden dat zij valt onder de risicogroep waarvan sprake in het CEDOCA-document. Zoals reeds hoger gesteld onder punt 2.1.2 volstaat een loutere verwijzing naar de algemene situatie in haar land van herkomst, zonder een concreet verband aan te tonen met haar individuele en persoonlijke situatie (RvS 24 januari 2007, nr.167 854), niet om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd.

2.1.8 Verzoekster meent dat het redelijkheidsbeginsel geschonden is omdat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onmogelijk in redelijkheid kon komen tot de bestreden beslissing gelet op de door verzoekster uitgewerkte argumenten tijdens haar gehoor. Volgens verzoekster zijn de in het dossier voorhanden feitelijke gegevens onverenigbaar met het door het Commissariaat-generaal genomen besluit. Het relaas van verzoekster vereist een verdergaand onderzoek door het Commissariaat-generaal.

2.1.8.1 Wat betreft de door verzoekster aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat dit beginsel enkel dan is geschonden, wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82 301). De schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden weerhouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven – met uitzondering van de overtollig bevonden motieven – waarop zij is gebaseerd. Verzoekster toont deze wanverhouding tussen het dispositief en de aangehaalde motieven evenmin aan.

2.1.9 Verzoekster betoogt in haar verzoekschrift dat haar asielrelaas beantwoordt aan artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster meent op voldoende wijze aangetoond te hebben dat haar leven wel degelijk in gevaar is in Ingoesjetië. Zij kan derhalve om evidente reden niet terugkeren aangezien haar veiligheid aldaar momenteel niet gegarandeerd is. Volgens verzoekster heeft het Commissariaat-generaal een manifeste beoordelingsfout gemaakt.

2.1.9.1 De Raad wijst verzoekster er op dat, zoals reeds werd vastgesteld, haar asielrelaas ongeloofwaardig is. De Raad meent derhalve dat verzoekster niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet. De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekster een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas en dit met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen concrete elementen aan dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ook voor subsidiaire bescherming rust de bewijslast op verzoekster. De Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de Vreemdelingenwet stelt het volgende: *“Indien subsidiaire bescherming wordt toegekend, moeten de verzoekers echter aantonen dat hun leven of hun persoon ernstig worden bedreigd omwille van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands conflict. Ook wanneer de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor het individu, moet iedere verzoeker aantonen dat hij geconfronteerd wordt met een situatie waarin de vrees voor zijn persoon of zijn leven aantoonbaar is”* (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 86-87). Zelfs zonder noodzaak van het bewijs van een “individuele” dreiging volstaat het niet louter naar een algemene toestand te verwijzen en dient verzoekster enig verband met haar concrete toestand aan te tonen (RvS 24 november 2006, nr. 165 109). De Raad stelt vast dat zij met de algemene verwijzing naar de nog steeds aanwezige schendingen van de mensenrechten in Ingoesjetië en het CEDOCA-rapport niet aantoont dat er in Ingoesjetië een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet en dat er dientengevolge een ernstige bedreiging van haar leven of persoon kan worden aangenomen. Dit klemmt des te meer nu uit het door verzoekster zelf aangehaalde CEDOCA-rapport: *“Subject Related Briefing - Veiligheidssituatie in Ingoesjetië”* d.d. 5/11/2009 (administratief dossier, stuk 1, nummer 1), die inhoudelijk verwijst naar tal van objectieve bronnen, blijkt dat de verzetstrijders vooral zeer gerichte acties uitvoeren tegen militairen en vertegenwoordigers van de autoriteiten en dat de autoriteiten geen

grootschalige speciale operaties uitvoeren waarbij willekeurig wordt gedood of mishandeld doch de autoriteiten meer gerichte methodes gebruiken en personen viseren vanuit een welbepaald motief. Bijgevolg is de situatie in Ingoesjetië niet van die aard dat er voor gewone burgers sprake is van een "reëel" risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. In hoofde van verzoekster kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van voormeld artikel 48/4 worden aangenomen.

2.1.10 Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad is van oordeel dat verzoekster geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven, met uitzondering van de overtollig bevonden motieven, die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekster noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden weerhouden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig december tweeduizend en tien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER